

SUSAN MAY WARREN

Under bar himmel

SUSAN MAY WARREN

Under bar himmel

 SAGA
EGMONT

Susan May Warren

Under bar himmel

Översättning av Hanna Christenson

SAGA Egmont

Under bar himmel

Översatt av Hanna Christenson

Originaltitel: *Wild Montana Skies*

Originalspråk: engelska

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2019, 2022 Susan May Warren och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788728471197

1. e-boksutgåva

Format: EPUB 3.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget samt med författaren.

www.sagaegmont.com

Saga är en del av Egmont. Egmont är Danmarks största mediekoncern och ägs till fullo av Egmontfonden, som donerar knappt 13,4 miljoner euro årligen till utsatta barn.

Till din ära, Herre

1

KACEY VILLE VARKEN FÅ FOLK ATT LYFTA PÅ ÖGONBRYNEN eller göra hela stan uppmärksam på hennes hemkomst. Hon hoppades bara på att kunna tämja det hungermonster som vrålat till liv när hon fått syn på vägskylden till Gray Pony Saloon and Grill, i utkanten av Mercy Falls.

Platsen som serverade den godaste grillsåsen i hela västra USA.

Efter vad hon kunde se hade stans favorittillhåll inte förändrats på ett årtionde.

Dunkelt ljus från gatlyktorna skapade cirklar på den leriga parkeringen som var fylld av bilar av pickuptypen. Tonerna från en cover på en Keith Urban-låt välldes fram när dörren slogs upp. En cowboy snubblade ut med armen om en kurvig tjej som förmodligen praktiserade som parkskötare. Hon hade på sig Gore-Texbyxor, en limegrön t-shirt som det stod Glacier National Park på och ett leende som visade att hon inte varit svårflirtad. Kacey såg på medan cowboyn försökte lirka med henne bort till sin bil. Praktikanten tryckte ner hans hatt och han fångade in henne med båda händerna och lutade sig fram för att stjäla en kyss.

Åsynen av det tvingade in Kacey på ångerns väg och gjorde henne iskall.

Hon kanske bara borde köra vidare. Styra kosan norrut mot Whitefish, tillbaka till anonymiteten i en stad som inte kunde katalogisera hennes misstag.

Men den dimma hon kände i hjärnan efter två dagar ute på vägarna, för att inte tala om det tärande duggregnet,

kunde bli ett recept för katastrof på de vindlande vägarna som ledde norrut genom bergen. Att köra av vägen och dö i en brinnande krasch här i hennes egna trakter var det sista hon behövde. Det skulle just bli en snygg hemkomst.

Kacey parkerade bilen samtidigt som åskan mullrade, en blixt klöv mörkret och regnet började trumma mot vindrutan. Det disiga vädret suddade ut utsikten av de majestätiska bergen som höjde sig vid horisonten.

En annan pickup rullade upp bredvid henne med däcken täckta av lera. En flotta av något som såg ut som militärer hoppade ut, klädda i lerbruna tröjor och kamouflagebyxor. Trötthet präglade deras allvarliga ansiktsuttryck, som om de precis återvänt från en två dagar lång marsch i full fältutrustning.

Den närmsta armébasen låg tjugofem mil bort, så militärerna fångade hennes nyfikenhet. Hon såg dem gå in och kände hur en reprimand om att använda militär utrustning i det civila tog form på hennes läppar. Men, som hennes armépsykolog hade föreslagit, skulle en tid borta från hennes soldatkollegor kunna hjälpa henne att läka. Det skulle hjälpa henne att inte kasta bort tolv år av fläckfri tjänst genom att bli entledigad av mentala skäl.

Hon var inte galen. Bara ... utmattad. Kanske.

Hon kunde inte låta kriget följa med henne hem. Kunde inte låta det förstöra den bästa delen av henne, den hon lämnat bakom sig i Montana. Den delen av henne som var i desperat behov av ett liv som inkluderade ord som *tryggt* och *normalt*.

Istället för ord som *utlandstjänst* och *Afghanistan*.

Och förkortningar som *PTSD*.

Vilket innebar att hon måste börja leva som en vanlig civil person och gömma sina militära hemligheter om hon hade för avsikt att samla sig och återvända till basen, färdigläkt och redo för tjänst i slutet av sommaren.

Kacey gnuggade sömnen ur ögonen och klev ur bilen i jakt på grillade revben och skummande hemgjord root beer. Gray Pony kanske inte hade uppdaterat utsidan med den grovhuggna verandan, den gamla westernskylten och den neongröna ölreklamen i fönstret, men på insidan hade de renoverat för att passa en ny generation.

Tonerna från någon countrysångare mötte henne när hon öppnade de tjocka dubbeldörrarna och promenerade in i den överväldigande doften av grillat kött.

Hon sneglade förbi den putsade baren i ek, mot scenen, och väntade sig nästan att få se cowboyn och smörsångaren Benjamin King där. Med sina arbetarmuskler som sträckte ut den svarta t-shirten, en sliten cowboystövel uppslängd på pallens pinne och iförd sin bruna cowboyhatt över det där rufsiga mörkblonda håret hade Ben sjungit sina kärlekssånger med sin låga tenorröst och charmat varenda tjej i rummet.

Men hans förödande blå ögon hade bara varit fokuserade på henne.

Kacey drog en djup suck, lät minnet följa med och återvända till verkligheten.

Att stanna till för att äta middag på Gray Pony skulle ha varit en väldigt dålig idé om det inte vore för att Ben för länge sedan hade frigjort sig från Mercys Falls grepp, slängt gitarren över ryggen och försvunnit utan så mycket som att kasta en blick över axeln. Nej, hon skulle inte hitta honom här. Han var en stjärna nu, i countryduon Montgomery King, och skulle knappast återvända till det här vattenhållet i skuggan av Glacier National Park.

Kacey såg ut över rummet. Roy hade behållit det uppstoppade älghuvudet, regnbågsforellen och fotot av svartbjörnen över baren. Men resten av stället, från borden som utgjordes av tunnor och de trendiga barstolarna i skinn, tydde på en uppdatering. Längs väggarna, med ett

par meter emellan, visade plattskärmar olika sportevenemang – rodeo, kampsport, en golfturné och ett fiskeprogram. Och i andra änden av rummet, där det tidigare stått en rad slitna biljardbord, fanns det nu en glänsande mekanisk tjur. Att döma av de jublande killarna som samlats runt räcket, flera av dem klädda i tröjor som det stod Sweetwater Creek Lumber Co på, var tjejen på tjuren duktig.

Saloonen tycktes ha uppgraderat sitt klientel från sina obligatoriska cowboys och parkskötare till en salig blandning av militärer, lokala poliser och till och med något som såg ut att vara långhåriga hippies som hoppades på att tillbringa sin sommar i tält och fotvandra längs de branta rutterna i Klippiga Bergen med kameror hängande om halsen.

Servitriser klämde sig fram mellan borden som var fullsatta av hungriga gäster. Deras brickor var fyllda till bredden av kycklingvingar, lökringar och nachos. Ett "oo-rah!" hördes från bordet med militärer när en av de tävlande på kampsportskanalen knockades omkull.

Hon kände inte igen någon av dem, vilket var tur. För i så fall kanske de inte kände igen henne heller. Kacey pressade sig förbi en grupp fotvandrare som studerade en karta och norpade den sista lediga barstolen. Hon satte sig, tog en servett och torkade upp resterna av en skummande öl som låg i en pöl på disken.

"Ber om ursäkt för det där." Kommentaren kom från kvinnan bakom disken. Hennes mörka hår var uppsatt i en lång fläta och de bruna ögonen var snabba när de kontrollerade aktiviteten bakom Kacey. Hon plockade upp en trasa och torkade av bardisken. "Jag tror att personen som satt här tog en springnota." Hon sneglade mot dörren.

"Vart tog hon –"

"Han. Vet inte. Jag kan inte se honom. Han hade ingen uniform på sig, men kan ha varit tillsammans med nationalgardet." Hon slängde ner trasan under disken och plockade fram ett underlägg. "Dagens special är -"

"Serverar ni fortfarande husets root beer?"

En antydan till leende. "Hemgjord, min pappas recept."

Hennes *pappa* ... på riktigt? Jodå, Kacey kunde se det nu. Hennes hår var färgat svart och hon var ungefär tjugo kilo smalare. Och det hade förstås tillkommit ett årtionde i hennes ögon och ansikte. Hon kunde inte låta bli att ställa frågan. "Gina McGill?" Kvinnan rynkade pannan. "Känner jag -?"

"Kacey Fairing. Jag brukade -"

"Dejta Ben King! Just det! Hur är det?"

Kacey hade tänkt säga att hon brukat sitta bakom henne på Mr. Virens biologielektioner, men hon antog att Ginas version var lättare att associera till. "Det är bra."

"Jag har inte sett dig sedan, öh ...". Där kom det. Den pinsamma dansen runt Kaceys misstag. Det som hade drivit bort henne från Mercy Falls och in i armén.

"Studentbalen", avslutade Kacey meningen åt henne i ett försök att underlätta för dem båda. "Det var snällt av din pappa att låta oss ha den här. Det är ett av mina bästa minnen från high school."

"Vad gör du nu för tiden?" sa Gina och tog fram en frusen mugg från frysen som hon fyllde med skummande mörk root beer från kranen.

"Jag är helikopterpilot. I armén."

"Verkligen? Wow. Jag antar att du blev hitkallad då. För att rädda folk från hustak?"

Kacey rynkade pannan. "Äh, jag är inte säker på vad du pratar om."

Gina ställde ner muggen på underlägget. "Åh, jag trodde att du var här tillsammans med nationalgardet. Mercy

River har svämmat över och alla de där killarna jobbar dygnet runt för att flytta sandsäckar hela vägen bort till bron.”

Aha, det var därför de militärklädda personerna var här.

Kacey tog en klunk av sin root beer och lät skummet vara kvar på överläppen en sekund innan hon slickade bort det. ”Nix. Jag är här på semester över sommaren, även om jag faktiskt kommer göra några flygningar för Chet Kings PEAK.” Det där gick ju lätt. Hon hade varken hakat upp sig eller fastnat i det förflutna. Och inte antytt något om att hon kanske inte var lämplig att flyga. Att hålla helikoptern i luften hade aldrig varit ett problem, tack och lov.

Dessutom behövde hon det här jobbet, om inte annat för att hålla sin psykiska hälsa intakt på dagtid. För mycket sysslolöshet skulle bara innebära en inbjudan till minnena.

Gina erbjöd henne en tryckt meny. ”Bli inte förvånad om Sam Brooks kommer och knackar på din dörr. Mercy Falls krisavdelning har gett sitt team uppgifter som räcker dygnet runt och han rekryterar frivilliga för att flytta sandsäckar.”

Kacey tittade igenom menyn. ”Varför är det Sam som rekryterar? Är inte Blackburn sheriff längre?”

”Jo. Han kommer förmodligen ha kvar jobbet tills han går i pension. Men Sam är vice sheriff. I varje fall kan du få de rökta revbenen för halva priset nu när klockan är efter tio och jag kan ge dig en korg med friterade bläckfiskringar på köpet.”

”Revben låter utmärkt. Tack, Gina”, sa hon och gav tillbaka menyn. ”Och jag tar gärna de där bläckfiskringarna också.”

Kacey lyfte upp sin mugg och smuttade på den medan hon vände sig ut mot rummet och sneglade mot bandet på scenen. Sångaren lutade sig mot mikrofonen och sjöng ännu en ballad av Keith Urban.

"Jag kommer finnas här för dig, baby ..."

Ung och mörkhårig utan minsta likhet med Bens djupa klang. Och trots det dök Ben fortfarande upp i hennes tankar efter alla dessa år, så tydligt att hon nästan kunde röra vid honom. Doften av frisk luft i hans flanellskjorta, hans armar om henne och hans läppar mot hennes hals.

Nej. Hon lade händerna runt det svala glaset.

Hon borde samtidigt minnas att Ben hade fått henne att tro på ett annat liv. På ett fullskaligt lyckligt slut. Hon borde hata honom för det.

När hon tittade mot dansgolvet fick hon syn på cowboyn och praktikanten hon lagt märke till utanför. De dansade långsamt och tätt intill varandra. Några andra par anslöt sig till dem på golvet och Kacey vände sig bort. Hon gnuggade sig i ögonen med tummen och pekfingret i ett försök att bekämpa sin utmattning.

"Är du en av dem som arbetar med översvämningen?"

Hon såg in i de vackra blå ögonen hos mannen som hade satt sig på barstolen bredvid hennes. Brunt, kortklippt hår och vältrimmade polisonger, snyggt klippta men tillräckligt långa för att antyda lite upproriskhet i ett i övrigt kultiverat liv. Han hade en kamelbrun skjorta som var uppknäppt i halsen, ärmar upprullade över starka underarmar, ett par slitna jeans, nötta cowboyboots och doften av pengar i sitt rakvatten. En rik turist som ville se ut som en cowboy. Och han hade en låg, lite mullrande röst som förmodligen skulle ha väckt respons inom henne om hon inte varit så trött.

Väldigt trött. "Nix."

I andra änden av baren tjoade ett gäng fotvandrare när en av dem lyckades träffa mitt i prick i pilkastningen. Mannen tycktes följa hennes blick och rynkade pannan.

Intressant.

"Jag antar att regnet har avbrutit din semester", sa hon.

Det framkallade ett skratt från honom. Eller en fnysning, hon kunde inte avgöra vilket. "Inte direkt. Jag är färdig med nationalparken."

"Synd. Den är väldigt vacker."

Inbillade hon sig bara skuggan som drog över hans blick? Kanske, för i nästa ögonblick var den borta. "Så Gina övertalade dig att ta bläckfiskringarna?"

Gina hade ställt fram den friterade bläckfisken med en krämig aioli vid sidan om.

Kacey sträckte sig efter en av ringarna. "Vad då? Borde jag inte ha tagit dem?" Hon doppade den i den kryddiga dippen.

Han skakade på huvudet och tog en klunk av sin egen root beer. "Jag försökte säga till Roy att ingen norr om Denver någonsin har hört talas om friterade bläckfiskringar, men han ville absolut ha dem på menyn. Något för turisterna ..." Han höjde på den ena av sina välskulpterade axlar. "Jag tror att jag är den enda inom åttio mils avstånd som brukar beställa dem."

Så han var ingen turist alltså. Men inte direkt en del av lokalbefolkningen heller.

"Gummiaktig." Hon rynkade på näsan. "Japp, Roy borde nog ha hållit sig till cowboymat." Hon sköt över korgen till honom. "Varsågod."

"Ska du inte ha mer?"

"Jag är bortskämd", sa hon och försökte skölja ner smaken. "Jag har tillbringat det senaste året vid Floridas kust."

Han verkade vara en trevlig kille - kanske rätt kille - att hjälpa henne att utplåna de gamla minnena och skapa nya. Inte för att hon var ute efter något sånt, men kanske, nu när hon inte lydde under armébasens regler och med en förlängd semester på hemmaplan så kanske ...

Ett rop på dansgolvet fick henne att vända sig om och hon såg att cowboyen hon sett tidigare på verandan hade hamnat i bråk med en kille ur hippiegänget. Han hade en tröja med nationalparkens logga på.

Oj då. Uppenbarligen hade den där söta praktikanten i hans famn kelat med fel kille.

"Vi försöker dansa här", sa cowboyen.

"Hon är inte din flickvän!" svarade hippien.

Mr. Mörk Röst reste sig upp bredvid Kacey. "Det där kan gå illa."

Hon sneglade upp mot honom. "De klarar sig."

Men han var inte den enda som ställt sig upp. Ett par av fotvandrararna från andra änden av baren lämnade resten av gruppen och började gå mot dansgolvet.

Och gruppen av kampsportfans slutade heja och riktade blickarna mot spektaklet.

Hon tog en till klunk av sin root beer.

Röster höjdes och några svordomar hördes. När cowboyen knuffade till hippien skyndade Mörka Rösten mot dansgolvet. Och, typiskt nog, upptäckte Kacey att hon reflexmässigt också kommit på fötter. Som om hon fortfarande var i tjänst, den snabbtänkta soldat hon varit i tolv år.

Blanda dig inte i. Rösten pyrde i hennes huvud.

"Hallå där, killar", sa Mörka Rösten och kom närmare med lyfta händer. "Det där får ni göra upp om där ute –"

Cowboyen riktade ett knytnävsslag mot hippien och rummet exploderade. Hela hippiegänget lämnade sitt bord och cowboyen hade förstås sina polare från ranchen där. Och helt plötsligt duckade Kacey för knytnävar medan hon styrde stegen mot praktikanten som startat röran. Tjejen höll sig över munnen där någon råkat armbåga henne av misstag.

Kacey manövrerade genom kaoset, fick tag på tjejen och drog med henne bort till scenen. "Är du okej?" Om hon mindes rätt så fanns det en utgång alldeles till vänster om scenen ...

"Jag menade inte att orsaka det här."

Kacey slängde armen om tjejens axlar och duckade på väg mot utgången. Hon var helt oförberedd när det hände. En kropp flög rakt in i henne och vätska skvättes ut över henne när hon föll omkull. Kacey slog huvudet i kanten på scenen och smärta exploderade över hennes panna.

Rummet snurrade och mörker tog fläckvis över hennes synfält. Hon satt kvar där en stund och blinkade.

Dra dig tillbaka, Kacey! Din position har avslöjats!

Hon skakade på huvudet för att göra sig av med rösten men kände ett skrik resa sig när någons armar lades om henne och hon lyftes upp.

"Nej, försök inte ens!" skrek Kacey.

Hon försökte lösgöra sig ur greppet och satte armbågen hårt i den som fångat henne. Han utstötte ett stön av smärta, men hon följde upp med ett knytnävsslag mot hans käke. Och landade på golvet. Stöten i att slå emot golvet och känslan av rörelse omkring henne tog henne tillbaka till nuet.

"Va?" Hon blinkade i ett försök att se tydligt.

Mörka Rösten kisade ner mot henne medan han gned sig över käken. "Du har en rejäl högerkrok, tjejen."

Åh käre värld. Hon grimaserade, men hennes panna brände och hon tryckte handen mot en varm fläck som var på väg att bli en bula. "Förlåt. Men -"

"Det var mitt fel. Men du behöver komma upp från golvet."

Hon hörde höga röster nu som slog genom spänningen i rummet. Han tvekade någon sekund och höll sedan ut handen.

Hon grimaserade, skakade på huvudet och kom på fötter.
"Jag behöver ingen hjälp, tack."

Men hon svajade och försökte hitta balansen på trägolvet.

"Du ser ut att kunna falla omkull när som helst."

"Jag mår fint." Först då upptäckte hon att framsidan av hennes vita t-shirt var våt. Och ... åh nej. Stanken av öl från hennes nedblöta t-shirt steg och tog över hennes sinnen. Det skulle se illa ut när hon kom hem. Hon höll ut tyget från kroppen och tog ner handen från pannan. Sedan mindes hon. "Vänta ... den där tjejen -"

"Jess tar hand om henne."

Jess? Hon såg sig omkring och fick syn på tjejen som leddes mot ett av borden av en söt blondin, en av fotvandrarna.

Mörka Rösten såg ut att överväga att ta hennes arm, men hon gav honom en blick och han nöjde sig med att gå före tillbaka till bardisken. På dansgolvet hade de olika grupperingarna delat på sig och sångaren på scenen rättade till sin mikrofon. Det uppretade hippiegänget, där några höll tillbaka sin slagskämpe, samlades runt sitt bord. Cowboyen klampade ut från baren med hatten i händerna medan hans följe av likasinnade svor på vägen därifrån.

"Översvämningen har gjort alla lättretade", sa Mörka Rösten.

En man med tvådagarsstubb gick förbi dem, klädd i en åtsittande svart tröja och Gore-Texbyxor. Ännu en av fotvandrarna. "Tack, Ian", sa han och klappade hennes överflödige räddade på axeln.

Ian nickade efter honom. "Miles."

Den här killen kände tydligen alla på saloonen. "Ian? Är det ditt namn?"

Han nickade och sträckte sig efter en servett. Han fiskade upp några isbitar från sitt vatten och vek in dem i

näsduken. "Du har en rejäl bula där." Han sträckte sig fram för att hålla den hemgjorda ispåsen mot hennes panna, men ångrade sig sedan och gav den till henne i handen istället.

"Tack." Han var en schysst kille. Det borde hon ha förstått från början. "Ledsen att jag slog till dig. Det var ... tja, en reflex."

"Från vad då? Dina år som boxningsmästare?" Han höjde ena ögonbrynet och hon kunde inte låta bli att le.

"Nej. Bara ... inget."

Han rynkade pannan en sekund innan det försvann. Hon lade ispåsen till rätta, alldeles för medveten om att hon borde känna sig attraherad av den här mannen som uppenbarligen var intresserad av henne. Eller så var det bara så länge sedan att hon hade glömt hur man flirtade eller hur flirtande överhuvudtaget gick till. Han kanske bara var snäll.

Och hon såg ut som en idiot. Hon visste bättre än att dyka rätt in i mitten av ett saloonbråk och återuppliva sina mardrömmar i dagsljus, eller åtminstone under de dunkla lamporna på en bar. Hennes specialitet var att röja upp efteråt, inte att försöka förhindra katastrofen.

Det hade det åtminstone varit.

"Jag borde gå", sa hon och tog bort isen. Hon fingrade lätt på blåmärket för att känna hur illa det var. "Jag har fortfarande en timme till på vägen ikväll."

Ian höjde ett ögonbryn. "Det tror jag inte. Du är skadad och du har druckit."

Va? "Knappast." Hon höjde sitt glas. "Det här är *root beer*, inte öl. Dessutom har jag varit mer skadad än såhär och ändå lyckats flyga ut åtta marinsoldater från ett krisområde. Tro mig, jag kan hålla min Ford Escape mellan väglinjerna bort till Whitefish."

"Du kan ändå inte åka."

"Nu *räcker* det med gentlemannafasonerna. Hör här, jag är utmattad. Jag har precis kört i två dagar utan sömn och jag måste vara på plats för mitt nya jobb imorgon bitti." Hon vände sig mot Gina som just kom ut från köket med revbenen. "Kan jag få något att ta med dem i?"

Gina nickade och återvände till köket.

"Du förstår inte –" började Ian.

"Nej, det är *du* som inte förstår. Jag är inte intresserad av dig och helt ärligt så vill du inte bli involverad med mig heller. Du får helt enkelt lita på mig på den punkten."

Han rynkade ögonbrynen men sträckte sedan fram handen och lade den över hennes bilnycklar.

Och det var droppen. Han kanske var femton centimeter längre än henne, vältränad och världsvan. Men hon var en person som bara *verkade* hjälplös.

Hon talade med stadig röst, men med tillräckligt mycket skärpa för att låta honom förstå att hon menade allvar.

"Ian. Jag vet att du inte känner mig, och just nu önskar jag i princip att vi aldrig hade träffats, men tro mig ... Om du inte släpper mina nycklar kommer den där lilla sammandrabbningen på dansgolvet att verka som rena uppvärmningen."

Log han? På riktigt?

"Okej. Som du vill." Hon gled ner från barstolen.

"Lugna dig, jag försöker inte starta ett bråk." Han flyttade handen. "Orsaken till att du inte kan åka är ... att det inte går. Landsvägen norr om Mercy Falls är översvämmad. Såvida du inte vill köra tre timmar tillbaka till Great Falls och sedan trettiofem mil till Missoula och slutligen norrut på 93:an i ytterligare femton mil eller så tills du kommer hem vid gryningen, så får du sova här i natt."

Här. I Mercy Falls. Hon suckade och upptäckte att näven hon knutit slappnade av.

"Jag försökte bara bespara dig många timmar av körande."

Gina kom tillbaka och satte påsen med revbenen på bardisken. "Här har du. Pappa hälsar förresten. Och maten står vi för, som tack för att du tjänar ditt land. Jag visste inte att du hade blivit tilldelad en bronsstjärna."

Kacey sneglade mot Ian som höjde ett ögonbryn. Hon vände sig mot Gina igen. "Hälsa honom och säg tack." Hon svarade inte på kommentaren om medaljen. Faktum var att hon hade sina tvivel om giltigheten i utdelandet av en medalj till någon som knappt hade sin psykiska hälsa i behåll.

"Hör här", sa Ian. "Hotellen härifrån till Great Falls är fulla av folk från nationalgardet och frivilliga som försöker hindra floden att svämma över. Du kan följa med mig hem om du vill. Jag har en ranch som inte ligger långt härifrån."

Hon stirrade på honom. "Du måste skämta. Har jag ordet *desperat* tatuerat i pannan eller? Eller *lättfotad* kanske?" Hon ryckte till sig nycklarna. "Det här kanske kommer som en chock för dig, men nej, jag tänker inte följa med dig hem." Hon lämnade bardisken och började tränga sig fram mellan saloongästerna.

"Kacey!"

Hon ignorerade honom och skyndade förbi hans vän Miles som vände sig om när han hörde honom ropa. Hon knuffade sig fram tills hon var ute och drog in den friska luften i lungorna. Wow, det där hade gått fel riktigt fort.

Och tydligen var det inte över än, för Ian kom ut genom dubbeldörrarna alldeles bakom henne. "Kacey, vänta."

Hon snurrade runt. "Du beter dig som en stalker. Vad har du för problem egentligen?"

Men sättet han såg på henne, med någon sorts beslutsamhet i blicken ... Någon form av oro nådde hennes

medvetande. Hennes andetag fastnade i strupen. "Hur kan du veta vad jag heter?"

"Ta det lugnt. Jag är ingen stalker." Han höll upp händerna som för att visa att han hade fredliga avsikter, även om hans käke var spänd. "Men jag har rätt, eller hur? Du är Kacey Fairing?"

Hon klev bakåt och önskade att hon hade haft en pistol på sig. Hon släppte ner sin påse med revben på bänken.

Han lade märke till hennes skrämda sätt och använde ett mjukare tonfall. "Det här är mitt fel. Jag borde ha förklarat mig bättre. Jag hörde att du nämnde PEAK och när Gina pratade om medaljen förstod jag. Det var samma sak som Chet sa när han berättade för mig om dig."

Hon tog ännu ett steg bakåt. "Chet King har pratat med dig ... om mig?"

Vilket bara skulle orsaka frågor, det tvivlade hon inte på. Att hennes rykte förekom henne var det sista hon behövde.

"Vad sa han?"

"Att du är exakt den person vi behöver för att göra flyguppdrag för PEAK. Arméhjälte ..."

Åh. Det. Det betydde åtminstone att hon kanske kunde undvika flygförbud baserat på falska antaganden. Bara för att hon var lite lättskrämmd innebar inte det att hon inte fortfarande kunde hantera en helikopter.

Ian sänkte händerna men höll dem en bit ifrån sig, där hon kunde se dem. "För du är väl den nya piloten på PEAK Flygräddning? Den som Chet anställde för att ersätta honom och Ty?"

Hon nickade.

"Vi kan väl börja om från början? Jag borde ha presenterat mig tidigare." Han höll fram handen, som om han träffade henne för första gången. "Ian Shaw. Ranchägare här i trakten och, tja, grundare av PEAK Flygräddning."

Grundare.

Hon svalde och försökte ta in hans ord samtidigt som hon sträckte ut handen för att ta hans.

Han gnuggade sig över käken, som nu var röd och svullen, med sin fria hand.

”Men andra ord är jag din nya chef. Välkommen hem.”

Ben visste förstås att hans pappa inte hade orsakat översvämningen.

Visst, ibland verkade det som att pastor Chet King ägde någon form av direktlinje till den Allsmäktige och kunde nedkalla gudomliga krafter. Ben hade trots allt sett det hända mer än en gång – hans pappa gick ner på sina knotiga knän och plötsligt började solen skina, folk blev helade och invånarna i Mercy Falls ropade halleluja.

Men Chets böner kunde knappast ha orsakat värmefronten som fått de snötäckta topparna på bergen att smälta och Mercy River att svämma över. Han hade inte skapat det tre dagar långa åskovädret som övermättat de redan dränkta åkrarna och bäckarna och förvandlat dem till störtsjöar. Han hade inte fått floden att resa sig över Great Northern Bridge, översvämma landsvägen och hota själva existensen av den lilla cowboystaden Mercy Falls.

Och framför allt hade han inte avsiktligt strandsatt Ben i Mercy Falls medan hans musikkarriär föll i spillror omkring honom. Inte för att hans pappa brydde sig om det, men han kunde väl åtminstone ha uppmuntrat Bens försök att komma på fötter igen, sluta vara så envis och, viktigast av allt, låta bli att nedkalla Guds vrede.

Ben hade redan den saken klar för sig. Han visste exakt vad Gud tyckte om honom. Ben svängde in sin Ford F-150 på den leriga vägen som ledde fram till Shaws ranch.

Även om hans pappa hade orsakat den gudomliga katastrofen skulle det inte fungera. Ben tänkte inte falla för

behovet att stanna kvar och hjälpa sin hemstad torka upp och återuppbyggas. Han hade sitt eget liv – och ärligt talat, sin pappas med – att få ordning på.

Så vad spelade det för roll att han hade tillbringat natten med att stå framåtböjd och lägga ut sandsäckar i ett försök att rädda husvagnen Arlene Butcher bodde i? Inte bara Arlenes förstås, utan hela grannskapet Whitetail Park som låg längs Mercy River. Och bortom den fanns Mercy Falls gågata, skolan och kyrkan.

Vilken han antagligen borde bry sig om att rädda istället för att hoppas att byggnaden skulle svepas bort av floden.

Han råkade köra ner i en grop på den leriga uppfarten och stöten sände ett spjut av smärta genom Bens redan värkande rygg. Och, typiskt nog, började hjulet snurra på plats och spotta ut lera.

Ben drog i parkeringsbromsen och hoppade ut bara för att hamna i en ankeldjup sörja. Solen befann sig strax över horisonten där den strålade genom morgondisets grå slöja. En antydning till mer regn hängde i den fuktiga luften, som fortfarande var för varm för att vara i juni och orsaken till hela den här katastrofen.

Han drog fram en plankan som han förvarade på flaket just för tillfällen som dessa och stack in den under däcket. Sedan ställde han sig upp, sträckte på sig och andades in ranchens dofter.

Miljardären Ian Shaws ägor bredde ut sig vid västra kanten av Glacier National Park, över kullar och dalar med branta bäckar och bergsrännor. Området gränsade till utsträckta ängar som grönskade av skummande vita björnliljor, alpina prästkragar och rosa mjölke. Bakom alltihop reste sig norra delen av Klippiga Bergen som en mäktig bakgrund, med Flathead Range i öster och Swan Range åt sydväst. De skrovliga bergstopparna lyste blågrå och majestätiska i morgonsolen.

Ben hade kunnat stå där för evigt och njuta av utsikten, ljudet av tjatrande bobolinkar, bruset från den överflödande bäcken bakom huset och alla tecken på sommar. En gång i tiden hade det här varit livet han önskat sig och han hade beundrat enkelheten i det. Han hade kunnat bygga ett lyckliga-i-alla-sina-dagar på känslan av varje dags arbete om han velat.

Men det var där problemet legat. Han hade inte velat ha det här livet. Bara Kacey.

Ben satte sig i bilen igen, körde upp ur lergropen och gick tillbaka för att hämta plankan.

Han lade märke till de svarta konturerna av Shaws boskap där den befann sig i den norra inhägnaden, nöjt betande på den våta mattan av gräs. Ben drog med handen över nacken och masserade en stel muskel medan han krypkörde sin pickup genom det leriga spåret mot landsvägen.

Problemet med att lägga ut sandsäckar var att de, som bäst, hindrade vattnet från att förstöra människors hem och butiker och kanske även räddade livet på några husdjur. Vilket förstås var anledning nog att göra det.

Men det åtgärdade egentligen ingenting.

Det reparerade inte Great Northern Bridge som nu ätits upp av vattnet, sköljts bort och hamnat någonstans där Mercy River mötte Hungry Horse Creeks södra förgrening. Det kunde inte ställa tillbaka stugorna vid Moccasin Pass på deras husgrunder eller hindra camparna vid Swiftcurrent Lodge att bli strandsatta så att de måste bli hämtade av militären.

Nej, när man ägnade natten åt att flytta tunga sandsäckar som vägde över tjugo kilo var närmade man sig den nakna sanningen. Han måste göra mer än flytta sandsäckar om han ville bygga upp sitt liv och sin karriär igen. Vilket innebar att han behövde lista ut hur han skulle

hitta sin rytm igen, skriva sina egna låtar och sedan gå in i studion och återuppliva sitt soloarbete. Hollie Montgomery kunde glömma att han bara tänkte kliva åt sidan för henne och låta henne stjäla allt han offrat så mycket för.

Han kastade en blick på klockan som hängde från backspegeln. Typiskt.

Hans pappa kunde mycket väl vara uppe vid det här laget och försöka laga frukost. Köra in rullstolen i bordet, få juicen att skvätta över glaset och vägra låta livet åsidosätta honom. Ben längtade efter att anpassa huset till Chets behov efter skadan och hjälpa sin pappa att *ha lite tålamod* medan han återhämtade sig efter sina brutna höfter. Istället pressade han sig framåt alldeles för fort, skadade sig på nytt och riskerade långvarig invaliditet.

Men Chet hade aldrig tyckt om att *sitta still*. Det värsta var att Ben var tvungen att erkänna att han förmodligen ärvt den rastlösheten från sin pappa och att han skulle ha varit lika frustrerad om han förlorat allt han älskat. Han kanske förstod sin pappa bättre än han trott.

Ben körde fram till huset och klev ur. Bakom den A-formade stugans fasad tumlade bäcken över stora stenar innan den bildade en vågkam vid kanten av flodbädden. Hammocken med utsikt över bäcken gungade lätt i morgonbrisen och han väntade sig halvt om halvt att se sin mamma sitta där med Bibeln öppen och en stickning i knät.

Den grå skyn hängde lågt över honom, tjock av moln. Enligt väderprognosen skulle det komma mer regn. Att blockera vattnet med hjälp av sandsäckar var kanske det bästa de kunde göra för tillfället.

Han klev upp på verandan och steg in genom ytterdörren. Jubal mötte honom och skällde upprört. Hans päls var rufsigt över nacken. "Vad är det, kompis?"

Sedan slog den fräna lukten av bränd metall emot honom. Tunn rök gjorde ingången dimmig och han kunde

höra hur något fräste. "Pappa!"

"Här inne!"

Ben störtade in och upptäckte att hela köket var täckt av rök. Hans pappa satt på golvet i sin pyjamas och öppen morgonrock med en slev i handen han höll som ett vapen.

"Det är över. Jag lyckades släcka elden."

Bredvid honom, på den smältande plastmattan, låg stekpannan uppochnar. Svart olja hade bildat en pöl runt den. På andra sidan rummet, bortom räckhåll, låg den omkullvälta rullstolen. Övergiven, eller kanske till och med bortknuffad i ilska.

Ben plockade upp den och ställde den rätt. Sedan lutade han sig över köksbordet för att öppna fönstret. Han kastade ännu en blick mot spisen för att försäkra sig om att den var avstängd.

"Dumma rullstol. Jag lutade mig för långt fram och schabraket åkte omkull."

"Pappa, det där är en av de bästa rullstolarna som finns på marknaden. Den åker inte bara -"

"Den åkte omkull, grabben." Han kastade slevens i en perfekt båge ner i slasken och började hasa sig över golvet mot rullstolen.

Det hade funnits en tid då Ben hade sett sin pappa som en superhjälte - lång, vältränad och en av de starkaste män han kände till. Vid sextiofem års ålder hade Chet fortfarande en björns styrka och händer som kunde slita ett äpple i två halvor eller dra ut en kalv som fastnat under förlossningen. Han hade uthålligheten för att tämja en unghäst och en blick som kunde få en tjur att vika undan. Han hade varit en hjälte på riktigt, vilket bevisats av att han flugit räddningshelikopter i Vietnam.

Men när han såg sin pappa grymta medan han kämpade sig upp i rullstolen med benen hängande ville han bara

lyfta honom under armarna och sätta honom i den själv.
Stoppa honom från att lida en enda minut till.

Hans pappa borde inte behöva tillbringa resten av sin tid i livet bunden vid en rullstol och orättvisan i det fick Ben att vilja skaka knytnäven mot himlen, även om han kände till konsekvenserna. Ärligt talat hade Ben fått slut på andra chanser för så länge sedan att det inte spelade någon roll längre.

"Jag tar stekpannan", sa Ben och sträckte sig efter handtaget.

"Försiktigt, den är -"

Het. Ben ryckte tillbaka handen och skakade den. Sedan sträckte han sig efter en handduk.

"Jag ramlade omkull, och innan jag kunde komma upp igen hade baconet börja brännas vid", sa Chet och rullade stolen mot bordet. "Jag försökte nå reglagen på spisen, men råkade vrida dem åt fel håll. Jag bestämde mig för att flytta stekpannan från plattan, men lyckades inte så till slut ryckte jag bara ner den från spisen."

"Den kunde ha fallit rakt på dig." Ben tog upp pannan, torkade ur baconfettet och ställde tillbaka den på spisen.

"Nej då. Jag visste vart jag ville få den att landa."

"I så fall borde du ha fått den att hamna närmare mattan, för den har gjort ett brännmärke i golvet." Ben hämtade en trasa och torkade upp röran. "Vad sägs om att jag gör frukost åt oss båda?"

Men hans pappa hade redan börjat knäcka ägg i en skål. Han sträckte sig efter en gaffel. "Jag är inte död, grabben. Jag vispar ihop en omelett åt oss. Du kan gå och duscha. Du är smutsig och jag kunde lukten av dig ända från Great Falls."

Först nu lade Ben märke till smutsen han släpat in i huset. "Ber om ursäkt."

"Din mamma skulle ha blivit tokig", sa Chet och flinade mot honom. Ben hade velat besvara leendet, men hur kunde hans pappa nämna henne sådär vardagligt? Som om hon befann sig i rummet bredvid?

Hans pappa kunde som vanligt läsa av honom. "Jag saknar henne också, grabben. Men hon väntar bara på oss. Vi kommer träffa henne igen."

Där kom den, hans pappas självklara tro.

"Okej", sa Ben. Han gick ut till hallen och drog av sina smutsiga stövlar innan han återvände till köket. "Jag tar en dusch om du lovar att inte elda upp huset."

Hans pappa kastade handduken på honom. Ben fångade den och slängde tillbaka den samtidigt som han försökte sig på ett leende. *Jag försöker, mamma.* Men hans pappa gjorde det inte lätt.

Trots det kunde han inte glömma löftet till sin mamma ...
"Kom hem ibland, okej? Han behöver dig."

Visst.

Han vände sig mot badrummet men stannade till när hennes ord dröjde kvar i hans tankar. "Vet du, Vanderbilt Stallworth rehabcenter i Nashville är ett av de bästa rehabcentren i landet. Och jag har redan ställt dig i kö till en sjukgymnast -"

"Jag tänker inte lämna Mercy Falls, Ben. Det har jag redan sagt."

Ben tystnade, ovillig att säga orden - att de borde överväga det faktum att han kanske aldrig skulle komma ur rullstolen. Han avskydde den tanken lika mycket som hans pappa gjorde. Dessutom var han vis nog att välja sina strider.

"I så fall kanske jag kan göra några förändringar i huset istället. Sätta in handikappanpassad utrustning och modifiera köket så att du kan ta dig runt bättre. Det var

orsaken till att jag kom hem – för att hjälpa dig att anpassa dig till det här livet.”

Hans pappa rullade bort stolen till spisen. Han sträckte sig efter gjutjärnspannan och Ben försökte låta bli att kasta sig fram för att hjälpa honom.

Chet vred på reglaget så att lågorna flammade upp. ”Är det orsaken till att du kom hem? På riktigt?” Han såg inte på Ben när han hällde äggblandningen i pannan. Omeletten började fräsa.

Ben rynkade pannan. ”Självklart var det därför. Du behövde hjälp.”

Chet krökte på läpparna och nickade. ”Så det säger du. För jag tycker att det verkar som om du flyr från något.”

Ben vägrade rycka till. Hans pappa hade aldrig hållit tillbaka när han velat säga något och utan mamma här som kunde dämpa honom slog han tydligen rakt mot hjärtat.

”Jag flyr inte. Om du lyssnade på mig kanske du skulle märka att jag försöker få dig att komma till Nashville –”

”Jag tänker inte flytta till ditt lyxiga ställe i Nashville bara för att du ska kunna stoppa in mig i något rehabprogram. Jag klarar mig fint här –”

”Pappa! Du brände nästan ner huset.”

Chet utstötte något ljud som Ben inte visste hur han skulle tolka och öppnade sedan en kökslåda, tog ut en platt träslev och petade i äggen. ”Det är bäst att du hoppar in i duschen om du vill ha någon frukost.”

”Hör här, jag försöker bara hjälpa till –”

”Sluta i så fall prata om att jag måste lämna det här stället och börja packa upp dina väskor – på riktigt.”

Med andra ord: *stanna här*.

”Det vet du att jag inte kan göra.”

”Du kan göra vad du vill, grabben. Det är aldrig för sent att börja om på nytt.”

Ben stirrade på honom. "Jag vill inte börja om. Jag har ägnat de senaste tretton åren åt att bygga upp något – jag tänker inte lägga mig platt och låta någon annan ta det ifrån mig."

Men ja, det var möjligt att det faktiskt hade tagit någon månad innan han lyckats komma fram till att han var redo att kämpa för det. Svek hade den effekten – det hade fått honom att tappa luften, fått honom att fortsätta flämta efter syre. Senaste gången hade det tagit honom tre år att återhämta sig. Så en månad kändes som rena rekordet.

Men Chets ord gnagde i honom när Ben gick bort till sitt pyttelilla sovrum i änden av huset. Han hade slängt sina smutskläder i hörnet, en hög som nu marinerades i stanken av lantliga lukter. Hans rena kläder låg i en korg där han enkelt kunde leta igenom dem.

Det kanske faktiskt såg ut som om han hade flytt – lite grand. Han hade bara slängt sin bag på golvet, gjort några röriga högar och kastat sig rakt in i arbetet med att fixa huset.

Han hade återvänt till sina lantliga rötter, de som han sjöng om i sina låtar och som hade dragit igång den karriär som nu stod på spel.

Ben hittade ett par rena jeans och en gammal t-shirt med trycket Bluebird Cafe på innan han gick bort till duschen längre bort i korridoren.

Fem minuter senare tog han stöd mot badrumskaklet medan han lät varmvattnet skölja över hans värkande muskler samtidigt som han lyfte ansiktet mot duschstrålen. Det var ännu en sak hans pappa inte kunde göra längre – duscha. Den gamle mannen lyfte på något sätt ner sig själv i badkaret vid sitt sovrum, något som sköterskan som gjorde hembesök förmodligen hjälpte honom med. Trots hans pappas besvikelse över Bens musikkarriär hade han

åtminstone inte vägrat att ta emot den fina rullstolen eller hemhjälp av en sköterska.

Som tur var. Ben var inte bra på det där med omvårdnad. Men han kunde i varje fall plocka upp en hammare och fixa huset.

Ben skrubbede bort leran och lät värmen lindra spänningen i ryggen. Sedan stängde han av vattnet, klev ut och torkade sig. Han lindade en handduk om midjan, drog en hand över spegeln för att få bort ångan och kisade mot sina blodsprängda ögon. Han såg ut som om han just hade lämnat vägarna efter en månad av ständiga spelningar där han bara hann lägga sig ner och blunda mellan konserterna.

Han plockade upp sin tandborste och ställde sig vid fönstret och borstade medan han studerade himlen för eventuella tecken på mer regn. Tvåhundra meter bort, på andra sidan bäcken och omgivet av höga tallar, glänste Ian Shaws enkla men vackra timmerhus i den smekande morgonsolen.

Det hade breda golvplankor i trä och välvda takbjälkar, stuckaturväggar, skinnmöbler, fem sovrum med ett badrum för varje och ett topputrustat kök. Väldigt mycket hus för en enda kille, men Ben borde förstås inte säga något om det. Hans eget hem låg på trettio tunnland utanför Nashville med fem sovrum, en pool och tillräckligt med utrymme för den familj han alltid hade trott att han skulle få.

Det kanske var det han och Ian hade gemensamt – hoppet om en familj. Om de byggde huset för det, skulle det hända. Eller inte. Efter vad Ben hade hört föredrog Ian att vara själv, eller åtminstone att bara omge sig med en liten skara anförtrödda – Chet, hans assistent Sierra och vicesheriff Sam Brooks, som brukade svänga förbi och titta